

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.062 van 16 maart 2000
in de zaak A. 90.054/VII-20.641.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. ANNAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 200

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Angolese nationaliteit, op 6 maart 2000 heeft ingediend
om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid
van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing
tot weigering van in overwegingname van een vluchteling-
enverklaring van de gemachtigde van de Minister van
Binnenlandse Zaken van 2 maart 2000, aan verzoekster op
dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 8 maart 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 maart
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat L. ANNAERT verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat bij arrest nr. 81.683 van 6 juli 1999 van deze kamer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 1998, tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 september 1998, tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, werd verworpen; dat bij arrest nr. 84.216 van 20 december 1999 van deze kamer de vordering tot nietigverklaring gericht tegen dezelfde beslissing werd verworpen, omdat de afstand van het geding werd vastgesteld, vermits verzoekster geen verzoek tot voortzetting had ingediend, nadat de vordering tot schorsing bij voornoemd arrest werd verworpen;

Overwegende dat verzoekster op 7 september 1999 een tweede asielaanvraag heeft ingediend, die uitmondde in de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 maart 2000 tot weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring die als volgt luidt :

"(...)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 25/05/1998 die werd afgesloten met een negatieve beslissing door (de) het CGVS op

15/12/1998; overwegende dat zij een tweede asielaanvraag indiende op 07/09/1999 waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; overwegende dat zij verklaart niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van de slechte toestand die aldaar heerst; overwegende dat betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin ze die had kunnen aanbrengen; De bovenvermelde verklaring wordt niet in overweging genomen.";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, uit de bestreden beslissing blijkt dat "In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen (vijf) dagen."; dat de bestreden beslissing aan verzoekster op 2 maart 2000 ter kennis werd gebracht, zodat zij met haar verzoekschrift van 6 maart 2000 alert en tijdig heeft gereageerd, vermits het vóór 7 maart 2000 werd ingediend, datum waarop verzoekster het land diende te verlaten; dat bijgevolg is voldaan aan de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2,;

2.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoekster een enig middel afleidt uit de

schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsplicht van de administratieve rechtshandelingen, doordat als nieuw element minstens in overweging zou moeten worden genomen: het dossier opgesteld door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties; dat dit verslag, als (op) basis waarvan een nieuwe asielaanvraag werd ingediend immers een uitgebreid feitenrelaas inhoudt, waarbij nieuwe elementen aan bod komen; dat verder in het enig middel een uitgebreid feitenrelaas volgt, waarin niet wordt aangeduid met welke nieuwe elementen die zich zouden hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin verzoekster de nieuwe gegevens had kunnen aanbrengen, in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden; dat de Raad van State bijgevolg onbevoegd is om van de huidige vordering tot schorsing kennis te nemen, gelet op het voorschrift vervat in artikel 51/8, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, na beraad, op zestien maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.